

August 1853, hvori denne Opfattelse fik et direkte Udtryk. — Og endelig maatte det efter Flertallets Mening være et Hovedpunkt, at selve Forordningen af 14de August 1853 var bleven forelagt Stænderne til Erklæring, og at et Flertal af denne Forsamling havde udtalt, at en almindelig Jagtfrihed ikke ansaas for ønskelig, ligesom samme Flertal havde paaskønnet de af Regeringen ved den provisoriske Forordning truffne Afgørelser. Herigennem havde Jagtregalet, Grundlaget for de nuværende Jagtafløsningsafgifter, af rette Vedkommende faaet en Anerkendelse og vundet en Gyldighed, der ikke kunde bestrides. — Hvad Afløsningsvederlagets Størrelse angaar, bemærkede Flertallet, at det vel nu var umuligt med Sikkerhed at paavise, af hvilke Grunde Vederlaget i de ovennævnte Tilfælde varierede fra 4—16 Sk. pr. Td. Hartkorn. Men Forskellen kunde jo have sin naturlige Forklaring i Jagtens forskellige Værdi i de forskellige Sogne, og Beløbenes Størrelse syntes ikke med Rette at kunne gøres til Genstand for Kritik, da Afgifterne vare fastsatte ved Overenskomster eller Voldgiftskendelser.

Hvad endelig angik Henvisningen til, at Jagtregalet i den til Kongeriget Preussen afstaaede Del af Slesvig var blevet hævet i 1873, maatte Flertallet først bemærke, at det dog overhovedet var et Spørgsmaal, om den Omstændighed, at Preussen havde opgivet selve *Jagtregalet* syd for Grænsen kunde have nogen som helst Betydning for det foreliggende Spørgsmaal om en *Afløsning af Jagtafgifterne* af Sognene nord for Grænsen. For den benægtende Besvarelse kunde i øvrigt netop den Omstændighed tale, at Kongeriget Preussen samtidig med Opgivelsen af Jagtregalet dog fastholdt Kravet paa de ifølge Lovene af 1853 og 1854 fastsatte Jagtafløsningsafgifter af Sognene Syd for Grænsen, indtil disse Afgifter kunde blive endelig afløste gennem et nærmere beregnet Kapitalbeløb. Men ganske bortset herfra maatte det stærkt fremhæves, at den nævnte Opgivelse af Jagtregalet ikke i sig selv betød nogen økonomisk Fordel for Beboerne i det afstaaede Hertugdømme, set i Forhold til Retsstillingen for Indbyggerne i de ved Danmark forblevne Sogne. Ifølge det for Kommissionen oplyste, gjaldt der adskillige, *ufravigelige Betingelser* for Udøvelsen af selve Jagtretten, hvilke Betingelser nu vare kodificerede i den for Kongeriget Preussen (med Undtagelse af Provinsen Hannover, de Hohenzollernske Lande og Øen Helgoland) gældende Jagtordning af 15. Juli 1907. Til Sagens Oplysning har Kommissionen herefter undersøgt samtlige herhen hørende Regler, hvorom bemærkes følgende: Som almindelig Regel tilkommer der vel enhver Ejer Jagtret paa hans Grund; men Jagten kan kun udøves paa Jagtdistrikter, der deles i 2 Klasser »*Egenjagt-Distrikter*« og »*Fællesjagtdistrikter*«¹⁾. De førstnævnte Distrikter dannes af »saadanne samme Ejere . . . tilhørende Grundflader«, som enten »vedvarende og fuldstændigt« ere fredede for, d. v. s. afspærrede mod »Tilløb af Vildt« eller »i et eller flere Sogne- (Gods) Distrikter indtage et til Land- eller Skovbrug tjenligt Fladerum af mindst 75 ha. og i deres S sammensætning ikke afbrydes af noget fremmed Grundstykke²⁾«. Fællesjagt-Distrikter ere derimod alle saadanne Grund-

1) § 2 i Anordningen er saalydende: »Das Jagdrecht steht jedem Eigentümer auf seinem Grund und Boden zu«. — § 3: »Das Jagdrecht darf nur ausgeübt werden auf Jagdbezirken (Eigenjagdbezirken) und gemeinschaftlichen Jagdbezirken« . . . —

2) § 4: Eigenjagdbezirken können gebildet werden aus solchen, demselben Eigentümer, beim Miteigentum, denselben Miteigentümern gehörigen Grundflächen, welche
1. dauernd und vollständig gegen den Einlauf von Wild eingefriedigt sind, oder
2. in einem oder mehreren Gemeinde- (Guts) Bezirken einem land- oder forstwirtschaftlich benutzbaren Flächeraum von wenigstens 75 ha. einnehmen und in ihrem Zusammenhang durch kein fremdes Grundstück unterbrochen werden« . . . — Denne Regel om et Egenjagt-Distrikts Afspærring imod Tilløb af Vildt, hvilken Regel ved første Øjekast synes noget mærkelig; men, nærmere beset, formentlig tjener til at